

“Daar word ik helemaal niet vrolijk van”, mompelde ik vanochtend tegen de spiegel. Het spiegelbeeld grijnsde terug. Blauwige wallen maken een opmars richting mijn wenkbrauwen. Alle reden voor een ochtendhumeur. Shitterdeshit, morgen moet ik op de kiek, bedenk ik ineens. Met dit hoofd...

Al een week of wat meldt de dagelijkse update van onze griffie dat we ons er voor klaar moeten maken. Vanaf vijf uur staat de fotograaf klaar bij de griffie. Omdat er regelmatig vraag naar is (van wie dan, vraag ik me af) moeten de fractieassistenten ook vastgelegd worden. En als bonus komt ook ons portret achter het glas van de fractiekamers. Bof u even als u langs loopt...

Ik begin er aan te wennen dat het af en toe nodig is om in de publiciteit te komen. Dan lees ik mijn naam ergens of iemand vindt iets van je. En dat doet me niet zo veel. Soms zelfs wel leuk, trouwens. Of ik hoor mijn gouden keeltje op de radio. Maar naar mezelf kijken doe ik liever niet. Ik vind het zo confronterend en heel persoonlijk worden. Liever opereer ik op de achtergrond.

“Hou u ook rekening met uw kleding, want de komende twee jaar is dit uw beeld naar buiten toe”, of iets van die strekking stond er ook nog in het bericht. Hier zit ik eerlijk gezegd helemaal niet op te wachten. Moet ik me nou aanpassen of gewoon maar zien wat er droog en schoon is, zoals ik gewend ben. Ik wil me best scheren, maar dat doe ik meer voor mijn moeder, geloof ik. Nou, ik zie morgen wel.

Voor een item in de krant moest vorige week een foto van mij aangeleverd worden. De eerlijkheid gebied mij te zeggen dat er dan nog het een en ander valt te repareren. Ik denk dat ik er zeker 10 kilo af heb weten te Photoshopen. En dan nog werd ik er niet vrolijk van. Maar morgen kom ik er waarschijnlijk niet onderuit en wordt de waarheid genadeloos vastgelegd.

Zal ik vanavond voor de zekerheid nog even oefenen op een stralende glimlach..?